

anden den fri Fiskers Interesser. Udgifterne ved Mændenes Deltagelse i Nævnet bæres af Statskassen. I Overensstemmelse med foranstaaende ere Ændringsforslagene Nr. 6—7 og 11 stillede. Da Flertallet maa formene, at Ruser, hvis Masker ere 2 Tommers (50 mm.) Længde strakt Maal eller derover, ikke ere tjenlige til Fangst af Vandreaal, er Ændringsforslag Nr. 8 stillet.

Da det maa befrygtes, at Kystejereren, for at holde fremmede Fiskere borte, paa Skrømt vil udsætte flere Hovedpæle, end han vil benytte ved det paagældende Efteraars Fiskeri, stiller Flertallet Ændringsforslag Nr. 9, om, at den ham tilkommende Beskyttelse kun indtræder, saafremt han inden den 1. September har udsat Rad og Ruser i fiskedygtig Stand. Naar Kystejereren ikke benytter den ham tilkommende Ret til at udsætte Aalegaarde, Aaleruser eller Aaleruserækker, kan den fri Fisker udsætte sine Ruser, og Flertallet formener da, at Billighed taler for, at der i saa Fald indrømmes denne den samme Beskyttelse for hans Fiskeri, som der tilkommer Kystejereren. I Overensstemmelse hermed er Ændringsforslag Nr. 10 stillet. Endelig formener Flertallet, at Aalegaardsretten, der har sit Udspring i Ejendomsretten til Kysten, ogsaa fremdeles bør være knyttet til Besiddelsen af en Kyst, for saa vidt den ikke allerede maatte være adskilt fra samme. Derfor stiller man Ændringsforslag Nr. 12 om, at Aalegaardsretten saavel som Fortrinsretten til fra Land at udsætte Aaleruser eller Aaleruserækker ikke maa adskilles fra den tilstødende Grund.

Udvalget kan tiltræde den i Lovforslagets § 10 indeholdte Bestemmelse om, at afbrækkede Pæle under Vandet skulle til enhver Tid straks optages, men savner en Bestemmelse om, hvem denne Pligt paahviler. Udvalget er ikke i Tvivl om, at det er Lovforslagets Mening, at Pligten paahviler den, der sidst har benyttet Pladsen. For at udelukke enhver Tvivl og fastslaa, at den paagældende Fisker ikke kan undskylde sig med, at Pælen har

staaet paa Pladsen, inden han tog den i Besiddelse, stiller Udvalget Ændringsforslag Nr. 28, der tillige indeholder nærmere Bestemmelse om, hvorledes Fiskeren har at forholde sig, naar Optagningen paa Grund af Vejret ikke straks kan lade sig udføre.

Der er til Udvalget indkommet Henvendelser saavel om at tillade Brugen af Skovlrawl i langt større Omfang end foreslaaet som ogsaa om at forbyde Brugen af samme. De først nævnte Andragender stamme fra Vaadfiskere, de sidstnævnte fra Fiskere, der benytte faste Redskaber. Til Fordel for Anvendelsen af dette Redskab kan man anføre, at det er et billigt, let haandterligt Redskab, der tillige er stærkt fiskende. Mod Anvendelsen kan det anføres, at det er til stor Gene for de faste Redskaber, og at det maa befrygtes, hvis det bliver benyttet stærkt, at det vil bevirke en Aftagen af Fiskemængden, da den Fisk, der bliver fanget i Trawlen, i Almindelighed er dødsdømt. Under disse Forhold er Udvalget gaaet den Vej, at tillade Brugen overalt, dog saaledes, at Tilladelsen kun gælder for Vande, der ikke ere Vedtægtsvande. For de førstnævnte Vande er Brugen af faststaaende Redskaber ikke saa udbredt som i Vedtægtsvandene. For de sidstnævnte Vandes Vedkommende er dog Skovlrawlen tilladt, saafremt det udtrykkelig tillades i Vedtægten. Det staar herefter de ved det paagældende Vand boende Fiskere frit for selv at bestemme, om de ville have Skovlrawlen eller ikke, og det tør antages, at der derved aabnes den bedste Vej til paa en retfærdig Maade at løse Striden mellem Vaadfiskerne og Fiskere med staaende Redskaber, idet Skovlrawlene neppe ville blive tilladte, hvor Fiskere med staaende Redskaber ere i Flertal; er de sidstes Betydning ikke saa stor som Vaadfiskernes, vil Skovlrawlen blive tilladt. Det tør vel ogsaa antages, at skulde den Mulighed indtræffe, at Fiskemængden aftager for stærkt, ville Fiskerne af sig selv forbyde Redskaber, der ere særlig ødelæggende for Fiskeriet. I Limfjorden kan der selvfølgelig ikke være Tale om at tillade Brugen